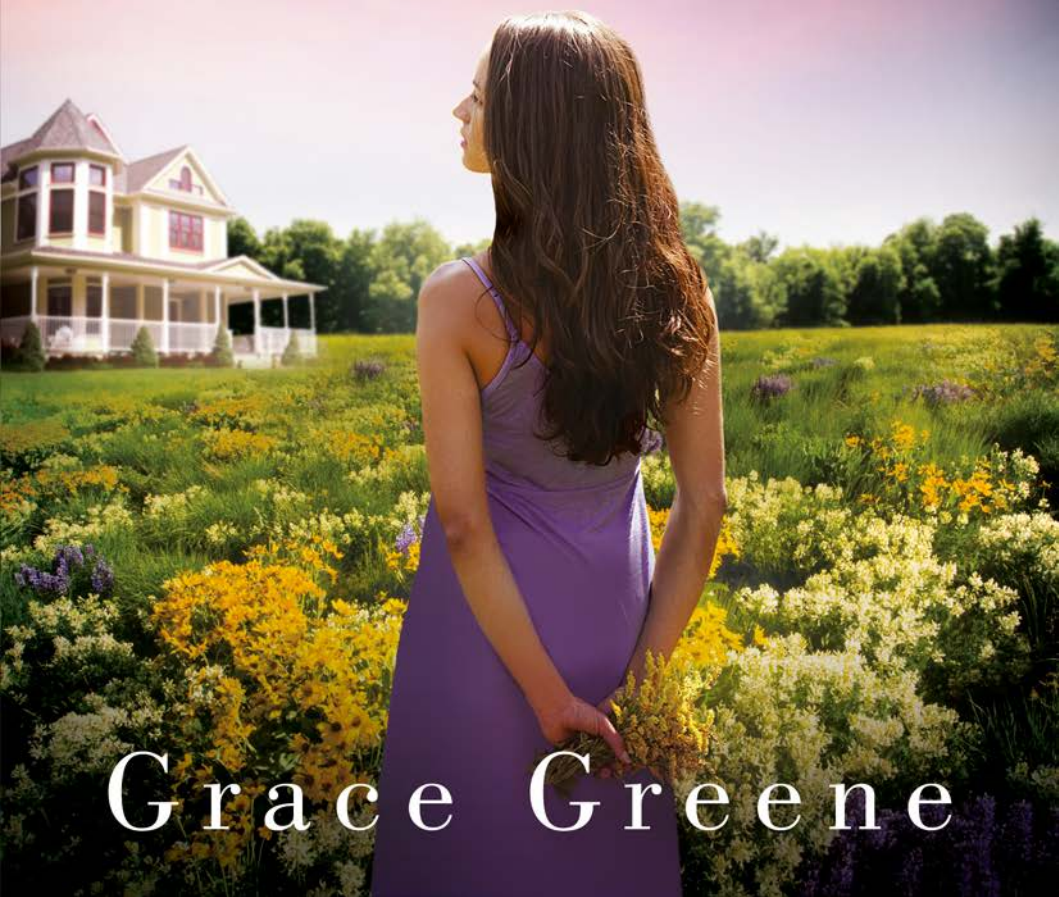

Metsalille süida

Grace Greene

Originaali tiitel:
Grace Greene
Wildflower Heart
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud.
Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud
reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või
milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on fiktsioon. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad,
sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on
neid kasutatud kirjanduslikult.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Evelin Piip
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2019 by Grace Greene. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

R02420723
ISBN 978-9949-87-046-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*„Metsalille süda“ on pühendatud
nendele, kes hoolimata konarlikust
algusest jäävad ellu ja puhkevad õide,
ning neile, kes aitavad meil suunata
oma elu positiivsetele ja armastusest
täidetud radadele. See raamat jutus-
tab asjadest üle saamisest armastuse
abil. See jutustab sellest, kuidas
õppida andma oma parim kõiges,
mida ette võtame. Ja kõige tähtsam –
see raamat on pühendatud minu õele
Jill Jinnettile, kes kuulas mu lugusid
juba mudilasena ning on siiani ja
alati mu esimene lugeja ja asjatundja
kõiges, mis puudutab Cub Creeki*.
Ta on tark ja aus nõuandja ning
alati valmis aitama mul oma oskusi
arendada. See on suur õnnistus.
Tänan sind, Jill!*

* Cub Creek – piirkond, mh ka looduspark Utah's USA-s, kus leidub matka-
radasid, korraldatakse looduslaagreid jmt. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

*Mäletades Elaine Suzanne Troyd –
temast tuntakse suurt puudust.*

PROLOOG

☞ Metsalilled on vastupidavad. Tihti juurduvad nad vaenu-
likus ümbruses, kuid suudavad siiski kasvada ja õitseda.

☞ Metsalilled on kaprad. Hoolimatu või tahtlik tegu võib
nad kõlpsasti hävitada.

☞ Metsalilled idanevad seal, kuhu seeme langeb. Nad
saavad hakkama või hukkuvad. Kui nad ei kasva, ei märka seda
keegi. Otsekui poleks lilleseemet kunagi olemas olnud.

☞ Metsalilledele ilu kestab ike aastaaja. Mõned õitsevad ka
järgmistel aastatel. Metsalillel pole vahet, sest ta kas on või
teda pole. Ainult mesilased ja liblikad – või inimese süda – või-
vad neist puudust tunda.

– Tikkis Kara Lange Hart Metsalillemajas

Grace Greene

Ma ei mõelnud kunagi metsalilledele olemasolu tegelikule põhjusele, kui läksin isakoju pakku ja võtsin välja tikkimisnõelad, et kanda pingule tõmmatud lõuendile moonide külluslikku punast või kukekannuste lillakassiniseid varjundeid. Mõistsin seda alles hiljem, pärast kolimist Cub Creeki. Enamiku aja oma elust olin elanud hallides toonides. Olin ajanud juuri sinna, kus parasjagu viibisin, ja olin olnud endast vaid kübeke rohkem teadlik kui need sulnid, kuid õnnetud lilled.

Kaua aega tagasi ütles esseist ja poeet Ralph Waldo Emerson: „Maa naer on lilled.“ Minu elus oli üsna vähe naeru. Olin valusal viisil teada saanud, et elu võib olla sassis ja ebamugav. Värviline lõng ja tikkimisraam olid palju turvalisemad.

Südames teadsin siiski, et elu täiuslikult kena koopia on elamise mõttes kõigest tegelikkuse hale aseaine.

ESIMENE PEATÜKK

Minu isa Henry Lange oli paljudes Kesk-Atlandi osariikides mitte-ametlik auto- ja rehvimagnaat. Alustanud Richmondi idaosas ühes lainemetalliga kaetud angaaris väikeettevõttega ja laienenud üle kolme osariigi, pühendas ta oma elu tööle. Ta oli pikka kasvu ja käis hästi riides. Tema sõnad ja käitumine olid autoriteetsed. Äri sobis ta oskuste ja annetega. Tema maailma valitsesid objektiivsus ja loogika. Bioloogiliste olendite, näiteks tema ainukese lapse, tema tütre ehk minu eest hoolitsemise jättis ta oma naisele, minu emale.

Ema oli minu jaoks olemas. Ta andis oma parima. Selles ei kahelnud ma kunagi. Ta oli kodus siis kui mina ja küsis alati, kuidas mu päev oli läinud, mida olin õppinud ja kas olin leidnud uusi sõpru. Tavaliselt ootas mind köögilaual väike suupiste. Istusin koos temaga laua äärde, rääkisin koolis juhtunust, õpetajatest ja muust. Tema pilk eksles sageli kaugustes, pöördus aeg-ajalt naeratades minu poole ja ta puudutas mu kätt. Ma teadsin, et alati ta ei kuula, aga jutustasin sellegipoolest oma päevast – mõnikord tõde, mõnikord väljamõeldisi –, sest adusin, et ta soovis seda. Kui ma koju jõudsin ja ta oli veel öösärgis ja hommikumantlis, teadsin, et õhtusöögi valmistan mina. Kui ta oli päevaks riietunud, siis tegi tema söögi või tellis pitsa või midagi. Igal juhul oli meil ühine aeg koolipäeva ja õhtusöögi vahel. See oli meie aeg.

Kaotasin ta, kui olin neliteist.

Kaotasin? *Eufemismihäire*, noomisin oma täiskasvanud mina. Tegelikult tulin ühel päeval koolist koju ja leidsin köögilaualt paberilehe. Sellele oli raskuseks asetatud kohvitass. Ei suupisteid. Ei ema.

Kohvitassis oli üksildane tolmune roosinupp. See oli vormitud vahast. Teadsin, kust see pärit oli. Emal oli teismeeas olnud lühike seiklus, kui ta oli osalenud iludusvõistlusel – ta oli sellest mulle korduvalt rääkinud – ning saanud punastest vaharoosidest buketi ja plastkrooni. Roosid olid mind võlunud. Need näisid tõelised. Ema oli selgitanud, et näiline täiuslikkus reedabki asja võltsi olemuse.

Imelik oli näha seda õit keraamilises tassis. Tõstsin tassi kõrvale ja võtsin paberi kätte. See oli ema korralikus käekirjas kirjake, milles ta soovis kõike head isale ja minule ning ütles põhimõtteliselt: „Anna andeks, Kara, et jätan sinu ja isa niimoodi maha, aga ma ei kuulu sellesse ellu. Ütle isale, et olen oma otsuse langetanud.“

Pilgutasin silmi, koondasin uuesti pilgu ja lugessin sõnumi veel kord, aeglasemalt läbi.

Mu süda keeldus neid sõnu tunnistamast. Kõhukrambist põhjustatud iiveldus painutas mu kumarasse. Sulgesin silmad ja võitlesin selle tunde vastu. Pagesin selle eest. Jooksin läbi esiku garaažiukse juurde, rebisin selle lahti ja seisin lävel. Ruum oli hämar ja tühi. Ema autot ei olnud.

Söötsin tagasi läbi esiku, trepist üles ema magamistuppa. Lükasin kapiukse eest. Uks lõksatas relsil põrgates vastu seinu. Kõik riided polnud kadunud, aga need, mis olid alles, polnud enam nii tihedalt koos. Seejärel tõmbasin lahti kummutisatlid. Sama lugu. Osa asju oli alles. Palju oli puudu. Ta oli võtnud kõige olulisema ja ülejäänud maha jätnud.

Kaasa arvatud minu.

Pole viga, ütlesin endale. *See on arusaamatus. Ta tuleb iga hetk tagasi. Ta küsib endalt, mida ta küll sedasi tehes mõtles, ja pöörab siis ringi.* Üleslükatav garaažiuks avaneb, kuulen tema

auto mootorimürinat ja ta astub pisut kohmetult autost välja. Ta ütleb mulle, et teda tabas selline hetk, suur halb hetk, see on nüüd möödas ja ta näeb, kui rumal ta oli olnud ja kiirustas tagasi minu juurde. Ta palub, et ma talle andestaksin. Ta võib isegi paluda, et ma isale sellest ei räägiks. Mina kinnitaksin, et ta on jälle kodus ja kõik on hästi.

Oli põhjust uskuda, et ta naaseb, sest umbes aasta tagasi oli ta samuti lahkunud. Ta oli kaks päeva ära ja selgitas tagasi jõudes, et eksis ära. Aga võib-olla oli ta öelnud, et *oli* eksinud, mitte ei eksinud *ära*. Ma polnud kindel. Ja mäletasin ähmaselt ühte korda, kui olin palju noorem. Ema oli ära olnud kauem – nädal või kaks – ja vanaema Mary Lou oli tulnud Illinoisist, et olla ema kojutulekuni minuga. Olin kuulnud teisi lapsi oma vanavanematest rääkimas lugusid, mis pani mind rõõmu tundma selle üle, et minu üks ja ainuke vanavanem külla tuleb, aga asjad ei laabunud kuigi hästi. Keegi polnud rõõmus, ei vanaema ega isa, ja kumbki ei rääkinud emast muud, kui et ta tuleb varsti koju. Viimaks sõidutas isa vanaema Mary Lou lennujaama ja tõi ema koju. Tagasi vaadates on naljakas või pigem halenaljakas, et uskusin ema kaasa toovat beebit. Seda oli teistes meie kvartali peredes juhtunud, kui emad läksid ära ja vanaemad tulid külla. Ema nägi siiski välja õnnelikum, kui oli pikka aega olnud, ning kallistas ja suudles mind. Nii palju ma mäletasin, mistõttu lootus oli asjakohane.

Läksin õue ja seisin mõlemasse suunda pilke heites tänaval, lootuses ema silmata. Seisin ja ootasin seal, kuni jaanuarikülm mulle meelde tuletas, et olen ilma jopeta, ning mu hambad hakkasid plagisema. Viimaks tõmbusin tagasi tuppa.

Köögis lugesin ema kirja kolmandat korda. Paber oli vihikust tõmmatud ja siis veel keskelt pooleks rebitud. Ema käekiri oli puhas ja korralik. Polnud mingit võimalust sõnades eksida. Muidu oli laud tühi. Mitte ainsatki vihjet ega märki, välja arvatud puuduv eine, mis tähendas, et ta lahkus varakult, võib-olla kohe, kui olin hommikul bussipeatusse läinud. Sellest ajast oli möödunud tunde.

Terve koolipäev. Mul oli ainult ähmane ettekujutus sellest, kuidas paiknevad osariigid teisel pool Virginiaga piirnevaid osariike, aga praeguseks võib ema olla juba nii kaugel või kaugemalgi. Seal lõpesid mu mõtted otsa. Helistasin isale tööle.

„Ära läinud? Ütlesid nii või?“

„Ema jättis kirja.“

„Kas saad selle mulle ette lugeda?“

Isa küsimus oli lihtne ja häälemotsioonitu. Ei mingit paanikat. Üritasin vaigistada oma südant tema häälega sobivaks, et rahuneda ja leida õhku, mida vajasin, et lugeda valjusti telefonitorusse ema kirjutatud sõnad, tema hüvastijätusõnad. Kui sõnad otsa said, jäin vait. Hetke pärast küsis isa:

„Kas saad hakkama, Kara?“

Mu lõualuu liikus, huuled üritasid sõnu vormida, kuid ei suutnud. Lõug värises. Silmis tulitas.

„Tee endale süüa. Kas saad sellega hakkama?“

„Jah, söör,“ sosistasin.

„Kui oled söönud, alusta koolitöödega. Tulen koju nii kiiresti kui võimalik.“

„Aga, isa...“

„Jah?“

Mu sõrmed pigistasid endiselt kirjakest. Mõistusvastaselt kartsin, et kui sellega midagi valesti teen, ei ole lootustki, et ta tagasi pöördub, pole lootust midagi paremat oodata. Kui ma paberist lahti lasen, kas see haihtub? Äkki muutub see väikeseks tuhahunnikuks ega jää jälgegi sellest, et kiri üldse olemas oli olnud? Et ema oli siin olnud ja võib ikkagi naasta?

„Mida ma kirjaga teen?“ Mu häälemõte katkes, sain vaevu sõnad suust.

„Pane see köögilauale, Kara. Ma tean siis, kust seda leida, kui koju jõuan. Ma tegelen sellega.“

Noogutasin. „Olgu, isa. Panen.“

Selle asemel, et teha endale süüa või asuda koolitööde kallale, jõllitasin ema fotot – ta oli pildil pikkade sirgete mustade juus-

Metsalille süda

tega, mida mulle meeldis sõrmede vahelt läbi libistada. Olime koos emaga pargis. Mina olin pildi tegemise ajal umbes viiene või kuuene ja me mõlemad naeratasime. Isa pildil ei olnud. Tema oli kaamera-silma taga. Minu meelest oli kevad, sest meie taga paistsid erksa-värvilised lilleklumbid, mis nägid asaleade moodi välja.

Võtsin raamitud foto kaminasimsilt ja läksin sellega diivanile, kus kerisin end patjade vahele ja tõmbasin pleedi üle pea. Pleed lõhnas ema järele ja lohutas mind.

Isa tuli töölt varakult. Kui kuulsin tema võtit lukuaugus, heit-sin pleedi kõrvale. Isa seisis diivani ees ja silmitses mind, otsekui hinnates mu üldist seisundit, ning jäi ilmselt rahule. „Me saame hakkama.“